

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1393/2025
19.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због три кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ненада Трајковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.273/23 од 13.05.2025. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.99/25 од 12.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 19. новембра 2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ненада Трајковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.273/23 од 13.05.2025. године и Вишег суда у Врању Кж1 бр.99/25 од 12.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.273/23 од 13.05.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења три кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, па пошто су му за свако од извршених кривичних дела претходно утврђене казне затвора у трајању од по три месеца, окривљеном је на основу члана 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да оштећенима ББ, те малолетним оштећенима ВВ и ГГ измири доспеле обавезе на име издржавања, у року од годину дана од дана правноснажности пресуде и да уредно даје издржавање док буду постојали законски разлози, а у супротном условна осуда ће се опозвати и утврђена казна затвора извршити на основу члана 195. става 4. КЗ.

Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, и то суду на име паушала и трошкова кривичног поступка, а оштећенима на заступања од стране

пуномоћника, у износима наведеним у изреци првостепене пресуде, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Оштећени су на основу члана 258. став 4. ЗКП упућени на парнични поступак ради остваривања имовиснокоправних захтева.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 бр.99/25 од 12.08.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Ненада Трајковића, а пресуда Основног суда у Врању К бр.273/23 од 13.05.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Ненад Трајковић, због повреде закона из члана 438. ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и списе врати на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и одлучи да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Ненад Трајковић, у захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења, истиче повреду закона из члана 438. ЗКП, која је општег карактера, а у образложењу захтева не наводи ниједну повреду из члана 485. став 4. ЗКП због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца, већ указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање повреду одредаба члана 440. ЗКП, истицањем да су окривљени АА и оштећена ДД бивши брачни партнери који су након развода брака, 2015. године, изнова засновали ванбрачну заједницу, да је самим тим постојао заједнички суживот у јединственом домаћинству, па је јасно да је окривљени допринио издржавању оштећених, изводећи при томе сопствени закључак да у конкретном случају нема умишљаја на страни окривљеног, те да је суд окривљеног огласио кривим на основу „паушалне оцене доказа“, иако ни из једног изведеног доказа не произилази да је извршио предметно кривично дело.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву наводи да је нејасно због чега искази окривљеног и сведока нису били прихватљиви за суд, те да Виши суд у Врању, као другостепени, у својој одлуци није образложио због чега је „друга варијанта налаза и вештака економске струке неприхватљива“, нити је изнео разлоге због чега нису прихваћени наводи одбране у жалби и током поступка, којим наводима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Најзад, бранилац у поднетом захтеву истиче да образложење првостепене пресуде не садржи оцену доказа у смислу одредбе члана 419. став 2. ЗКП, те да је другостепени суд „прешао“ преко предлога браниоца да се одржи седница већа пред тим судом, којим наводима указује на повреду члана 447. став 2. ЗКП.

Како све наведене повреде (из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, 440. ЗКП, 447. став 2. ЗКП и 419. став 2. ЗКП) у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић